

Volk van God, geliefde broers en zussen van Jezus Christus,

Eindelijk lente! Wat heerlijk he.

Fantastische temperaturen al afgelopen week, zodat je weer lekker in het zonnetje kan zitten. En de natuur die razendsnel tot bloei en groei komt. Opeens zie je vogels ijverig bezig met het zoeken en bouwen van een nestje. Opeens zie je overal krokussen en narcissen.

Uit die ogenschijnlijk dode aarde komt allemaal nieuw leven voor, wat je dacht dat een dode tak was, bot verrassend toch weer uit – als je er bij stil staat: wat een wonder!

Wat is God goed en genadig, dat zijn Geest steeds opnieuw over de aarde gaat en tot leven wekt!
Heer, onze Heer, hoe machtig is uw naam op heel de aarde!

Lente – een nieuw begin.

Fris, jong, groen. Nieuw leven. Kleur en geur. Warmte en zon.

Alles ziet er opeens zo anders uit. Je krijgt er weer zin in. De toekomst biedt nieuwe kansen.

Wat moet het ook voor de Here Jezus een bijzondere tijd zijn geweest, die dagen zo vlak voor Pesach. De gebeurtenissen stapelen zich op en komen uiteindelijk in een stroomversnelling. Eerst al die emotie bij het graf van Lazarus: woede, verdriet, dankbaarheid. Jezus mocht de dode weer tot leven wekken. Als een teken voor de mensen die het zagen gebeuren.

Dan al die mensen die tot geloof komen.

Maar ook zij die naar de leidlieden in Jeruzalem gaan en hen vertellen wat er is gebeurd.

Je ziet die strenge, bezorgde mannen hun borstelige wenkbrauwen fronsen en met de handen door hun lange baarden gaan. Wat moeten we toch met die Jezus aan?! *Straks zal iedereen Hem gaan geloven. Straks grijpen de Romeinen in en zullen onze tempel en ons volk vernietigen...* (11:48)

De Joodse volksaard en cultus staan op het spel! Dat hebben ze goed aanvoeld...

En dan Kajafas de Hogepriester van dat moment. Die tegen wil en dank en zonder dat hij het beseft profeet is: *Besef toch dat het in jullie eigen belang is dat één man sterft voor het hele volk, zodat niet het hele volk verloren gaat.* (11:50) Wat een duivelse gedachten gaan er door dat hoofd van die vrome wetgeleerde, die een machtspoliticus blijkt te zijn. Eén mens opofferen voor de rest. Wat telt een mensenleven, als wij maar op onze troontjes kunnen blijven zitten...?!

Hier zie je opnieuw hoe duivelse, zondig-menselijke gedachten en Gods raadsbesluit mysterieus door elkaar lopen. Want Jezus *moest* als die Ene inderdaad sterven in plaats van al die anderen, de dood van die Ene *is* inderdaad de redding van al die andere – maar wee degene die het bedacht en uitgevoerd heeft.

Jezus voelt de dreiging toenemen. Even trekt Hij zich terug.

Om plots, zes dagen voor Pesach, (op zaterdag) opnieuw te verschijnen.

Terwijl Hij weet dat er een opsporingsbevel over Hem is uitgevaardigd. Overal hangen – bij wijze van spreken - de biljetten: *wanted – Jezus v Nazareth, dead or alive...*

Jezus verschijnt bij de gezusters Marta en Maria en hun wederopgestane broer Lazarus.

Daar doet Maria iets heel bijzonders: ze zalft de voeten van Jezus met Nardusolie.

Sterk geurend trekt de reuk van dat kostbare goedje door het huis. Het verdrijft de stank van de aardse rottigheid en vuilheid en laat even iets ruiken van de hemelse heerlijkheid.

Met haar haren droogt ze de voeten van Jezus af. Een veelzeggend gebaar: het kwam wel voor dat mensen hun handen afdroogden aan het haar van een slavin. Maria onderwerpt zich dus totaal aan Jezus, vrijwillig, nederig, toegewijd.

Na protest legt Jezus uit dat Maria dit doet voor de dag van zijn begrafenis. Dode lichamen werden immers gebalsemd met Nardusolie. Gaat Maria iets begrijpen van wat er gebeuren moet?!

En dan op zondag die feestelijke en Koninklijke intocht in Jeruzalem.

Een enthousiaste en opgewonden menigte haalt Hem binnen, zwaaiend met palmtakken, terwijl ze *Hosanna* roepen. *Hosanna, gezegend Hij die komt in de naam van de Heer, de koning van Israël.* Mooi toch?! En volkomen terecht?!

Hij *komt* toch in naam van de Heer?! Hij *is* toch de koning van Israël?!

’t Is wel eerlijk van Johannes erbij op te merken, dat het achteraf altijd makkelijk praten is. En dat zij, als Jezus meest nabije leerlingen, het toen eigenlijk helemaal niet zo door hadden, dat hiermee in vervulling ging wat de profeet Zacharia had voorgezegd, dat de koning op een ezelsjong de stad zal binnen rijden.

Een detail wat alleen Johannes beschrijft, is dat de menigte Jezus tegemoet treedt omdat ze gehoord hebben van het wonderteken van de opstanding van Lazarus (12:18). Hebben zij hun hoop op Jezus gevestigd omdat Hij waarlijk de Zoon van David is, de Koning van Israël? Of omdat zij een nieuwe lente verwachten, een nieuw geluid?! Bevrijding van de bezetting door de Romeinen? Zal deze Jezus letterlijk of figuurlijk de dood verdrijven?

Ondertussen zien de Joodse Leidslieden alles met lede ogen aan. Ze kunnen niet anders dan constateren dat ze niets bereikt hebben. *Kijk maar: de hele wereld loopt achter Hem aan!* Opnieuw blijkt hoe waar het is wat ze zeggen en denken!

Vergis je niet, voor Pesach stromen Joden en Jodengenoten van *all over the World* naar Jeruzalem. En inderdaad: er blijken nu ook *Grieken* te zijn die Jezus willen spreken.

Zij vragen via een leerling van Jezus met een Griekse naam (Filippus) om audiëntie bij de Koning. (Misschien kenden ze Filippus uit de Griekse wereld, want hij komt uit Betsaida, en dat lag in, of in ieder geval vlakbij de grens van Grieks gebied: Decapolis).

Samen met Andreas geven ze het aan Jezus door.

En dan is de reactie van de Here Jezus heel opvallend.

Dat nu ook Grieken Hem willen spreken ziet Hij als een teken!

Het is precies wat de Joodse leiders zeggen: de hele wereld loopt achter Hem aan...

Iets van het Pinksterwonder, dat het evangelie van de verlossing tot aan de einden der aarde gaat.

Dat Jezus ook de schapen, niet van deze kudde, bijeenvergaderen zal.

Dit is voor Jezus het teken. Hij zegt: *nu is het tijd dat de Mensenzoon tot majesteit wordt verheven.* Nu is het uur gekomen.

Johannes had eerder een paar keer genoteerd dat de tijd nog *niet* gekomen was (op de bruilof in Kana, toen ze Hem wilden grijpen na zijn optreden op het Loofhuttenfeest, en als Hij onderricht geeft in de tempel). Toen was het uur U er nog niet.

Nu, nu de Grieken Hem willen spreken, is dat voor Jezus het teken dat de tijd rijp is.

De tijd is rijp om de graankorrel te zaaien.

Dat is het cryptische: de Mensenzoon moet tot majesteit verheven worden door Hem als een graankorrel te begraven. Cryptisch: als je iemand tot majesteit verheft zou je zeggen dat je hem op de troon moet zetten, een koningsmantel om, een kroon op zijn hoofd, de scepter in de hand. Dat hoort bij een Koninklijke majesteit.

Maar nee, Jezus weet hoe het zal gaan. Om verhoogd te worden zal Hij eerst nog meer vernederd worden. Om te leven, om vruchtbaar te zijn, zal Hij eerst sterven.

Dat is de wet van de graankorrel.

In deze lentetijd jeuken de handen om te gaan poten en zaaien. De tijd is er rijp voor!

Maar als je een graankorrel in je hand houdt, of in een bakje of zakje laat zitten – wat gebeurt er dan? Helemaal niks.

Nee, er gebeurt pas wat als je die graankorrel loslaat en in de grond stopt. Zand erover! Weg ermee. Pas als je het zaait of poot gaat er wat gebeuren. Voor je gevoel is het weg, over en uit.

Maar let op! Na een poosje komt een piepklein groen puntje boven de grond uit. En dat groeit en groeit, en bloeit en draagt uiteindelijk vrucht.

Dat weet Jezus: om verhoogd te worden moet je eerst vernederd worden, om te leven moet je eerst sterven, om meer te worden moet je eerst minder worden, om vrucht te dragen moet je eerst onvruchtbaar lijken.

En wat voor Hem, voor Jezus geldt, geldt in afgeleide zin voor al zijn volgelingen.

Wie zijn leven liefheeft verliest het, maar wie in deze wereld zijn leven haat, behoudt het voor het eeuwige leven.

Vaker had de Here Jezus iets dergelijks uit zijn mond laten optekenen.

Wie mijn volgeling wil zijn, moet zichzelf verloochenen, zijn kruis op zich nemen en zo achter mij aankomen.

Maar het is wel heel radicaal. Je leven in deze wereld haten. Je hoort aan alle kant dat je juist je leven lief moet hebben, goed voor je zelf moet zorgen, voor jezelf moet opkomen, etc. Hatens klinkt dan wel heel hard en afstandelijk.

Het is goed, te beseffen dat *haten* in de bijbel nog een andere betekenis en lading heeft dan het nu bij ons heeft. Hatens zit bij ons nu vaak vol emotie. Terwijl hatens in de bijbel meer te maken heeft met een bewuste keuze die je maakt: je kiest voor het één en daarmee tegen het andere.

De betekenis van het woord van Jezus is dan veel meer: als je er op gefocust bent kost wat kost je leven lief te hebben en te behouden (zeg maar: als het alleen plat horizontaal is), dan zul je het juist verliezen. Maar als je, wanneer dat nodig is of gevraagd wordt, bereid bent van je eigen leven af te zien, het op te geven (bijvoorbeeld voor je geloof, voor de eer van God, de gehoorzaamheid aan de Here), juist dan zul je je leven behouden.

Het is de wet van de graankorrel: uit verlies winst. Door dood leven. Door sterven vrucht dragen.

Tegelijk ontdek je zo dat geloven in Jezus Christus als je Heer en Redder levensgevaarlijk is.

Het klinkt raar, maar is wel waar: geloven is dodelijk!

Geloven is sowieso niet goedkoop.

En al helemaal niet altijd gemakkelijk.

Het vraagt offers - overgave – ja, het vraagt jezelf. Je totale zijn.

Zoals Maria een jaarsalaris overhad voor de dure Nardusolie en het goot over de voeten van haar Heiland, en als een slavin het afdroogde met haar haren. Onderworpen, nederig, toegewijd.

Geloven is dodelijk.

Het is ten diepste met Jezus aan het kruis gespijkerd worden, sterven aan je oude mens.

Met Hem het graf in gaan en daar je ikgerichtheid begraven.

Maar gelukkig ook met Hem opstaan in een nieuw leven.

Een leven waarin niet langer jij de baas bent, maar Hij.

Waarin jij niet meer koning kraait en op een troontje zit en alles naar jouw pijpen laat dansen.

Maar waar het allemaal draait om Hem. Je Heer. Je Redder. Je Zaligmaker.

Want om te leven moet je sterven.

Om het te behouden moet je het verliezen.

Om vrucht te dragen moet je eerst begraven worden.

Dat is de wet van de graankorrel.

Jezus weet dat als geen ander.

Hij weet wat Hem te wachten staat.

En hoe ziet Hij er tegenop!

Nu ben Ik doodsbang, bekend Hij.

Wie haalt het nu nog in z'n hoofd lichtvoetig te doen over het lijden en sterven van Jezus?

Hij is doodsbang. Doodsbang!

Hij weet hoe vreselijk het kruis is, hoe barbaars die mensonterende martelmethode (we hopen daar komende week op de catechisaties aandacht aan te geven). Het is een lijdensweg, dat hangen aan het kruis. In de brandende zon. Een langzame verstikkingsdood sterven...

Jezus is niet voor niets doodsbang.

Hij weet hoe letterlijk! *hels* het zal zijn als Hij uiteindelijk, na alle lichamelijke pijn en ontzetting, ook geestelijk het zwaar te verduren zal krijgen als zelfs zijn eigen Vader Hem zal verlaten. Hij, hangend tussen hemel en aarde, niet bij de aarde en niet bij hemel te horen. Jezus is niet voor niets doodsbang.

God zij dank heeft Jezus met zijn helse sterven aan het kruis voorkomen dat wij dat moeten doorstaan. Hij is door God verlaten, opdat wij nooit meer door Hem verlaten zouden worden. Tenzij we er zelf voor kiezen door God verlaten te worden...

God zij dank is Jezus, ondanks dat Hij doodsbang was, toch willens en wetens de weg naar Jeruzalem ingeslagen. Even herken je de tweestrijd: *Wat moet Ik zeggen? Vader, laat dit uur U aan Mij voorbijgaan? Maar hiervoor ben Ik juist gekomen! Laat nu zien hoe groot uw naam is, Vader.*

En dan klinkt opnieuw Gods stem van de hemel.

De mensen die het horen denken dat het een donderslag bij heldere hemel is.

En dat is het ook. Want het heeft voor hen geklonken!

Het uur U is gekomen. Nu wordt het oordeel over de wereld geveld. Nu is de tijd rijp om de heerser van de wereld de kop te vermorzelen.

Jezus gaat op naar Jeruzalem om daar onder te gaan.

Maar het is het ondergaan uit de wet van de graankorrel: als je niet eerst sterft zul je nooit vrucht kunnen voortbrengen. Het is de profetie van Kajafas: deze Ene mens sterft om vele anderen te redden.

Jezus brengt welbewust het offer van zijn leven. En zegt tegen u/jou/mij:

Wie Mij dient moet Mij volgen: waar Ik ben zal ook mijn dienaar zijn. En wie Mij dient zal door de Vader geëerd worden.

Geloven is dodelijk – wil jij, wilt u Jezus volgen?

Amen